

POSTANOWIENIE

Dnia 13 marca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy II Wydział Cywilny Odwoławczy
w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Anatol Gul

Sędziowie: SO Aleksandra Żurawska

SO Piotr Rajczakowski

po rozpoznaniu w dniu 13 marca 2014 r. w Świdnicy na posiedzeniu niejawnym zażalenia wnioskodawcy (...) Sp. z o.o. w S. na postanowienie Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 22 listopada 2013 r., sygn. akt I Co 2792/13 w sprawie przy uczestnictwie dłużniczek B. J. i M. S.

o nadanie klauzuli wykonalności

postanawia:

oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 22 listopada 2013 r. Sąd Rejonowy oddalił wniosek (...) Sp. z o.o. w S.o uzupełnienie orzeczenia. Sąd wskazał, iż w dniu 13 września 2013 r. w sprawie o sygn. akt I Co 2792/13, Sąd Rejonowy w Kłodzku wydał postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty z dnia 5 kwietnia 2004 r. na rzecz (...) Sp. z o.o. w S., na którą przeszło uprawnienie (...) w J.. W dniu 13 listopada 2013 r., wierzyciel złożył wniosek o uzupełnienie postanowienia poprzez wpisanie nr PESEL dłużników i nr KRS wierzyciela, a przy uwzględnieniu dwutygodniowego terminu określonego w art. 351 § 1 kpc oraz art. 361 kpc i art. 13 § 2 kpc, wniosek ten należało uznać za spóźniony.

W zażaleniu na powyższe postanowienie wierzyciel zarzucił naruszenie przepisów prawa procesowego tj.:

- art. 351 § 1 kpc poprzez jego zastosowanie, na skutek błędnego zakwalifikowania wniosku wierzyciela z dnia 8.11.2013 r. jako wniosku o uzupełnienie postanowienia (a nie o sprostowanie), co skutkowało oddaleniem tego wniosku jako spóźnionego,
- art. 350 § 1 kpc w zw. z art. 783 § 2 kpc i z § 2¹ rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 5.04.2012 r. w sprawie określenia brzmienia klauzuli wykonalności w brzmieniu nadanym rozporządzeniem Ministra sprawiedliwości z dnia 18.07.2013 r., poprzez jego niezastosowanie, co skutkowało oddaleniem wniosku wierzyciela o sprostowanie oczywistej omyłki pisarskiej polegającej na braku wpisania w treści pieczęci klauzulowej numerów PESEL dłużników oraz numeru KRS wierzyciela – (...) Sp. z o.o. z siedzibą w S.,
- naruszenie art. 350 § 1 kpc w zw. z art. 783 § 1 kpc oraz § 1 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 5.04.2012 r. w sprawie określania brzmienia klauzuli wykonalności i § 181 i 182 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 23.02.2007 r. - Regulamin urzędowania sądów powszechnych przez ich niezastosowanie, co skutkowało oddaleniem wniosku wierzyciela o sprostowanie oczywistej omyłki pisarskiej polegającej na braku oznaczenia czy orzeczenie jest prawomocne czy natychmiast wykonalne.

Wskazując na powyższe zarzuty wierzyciel wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i uwzględnienie wniosku wierzyciela o sprostowanie postanowienia z dnia 13 września 2013r., poprzez oznaczenie w treści klauzuli w formie pieczęci czy orzeczenie (tytuł egzekucyjny) podlega wykonaniu jako prawomocne lub natychmiast wykonalne oraz poprzez wpisanie numerów PESEL dłużników oraz numeru KRS wierzyciela, a nadto wniósł o solidarne zasądzenie od dłużników na rzecz wierzyciela kosztów postępowania zażaleniowego.

Sąd Okręgowy zważył. Zażalenie podlegało oddaleniu, gdyż wniosek wierzyciela o sprostowanie orzeczenia nie mógł podlegać uwzględnieniu, aczkolwiek z innych względów aniżeli wskazane w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia. Odnośnie żądania wierzyciela dotyczącego sprostowania postanowienia Sądu o nadaniu klauzuli wykonalności poprzez wpisanie w treści klauzuli w formie pieczęci jego numeru KRS oraz numerów PESEL dłużników, to w ocenie Sądu Okręgowego żądanie takie mogłoby podlegać uwzględnieniu w trybie wniosku o sprostowanie postanowienia, gdyż w istocie prowadziłyby to do sprecyzowania oznaczenia stron postępowania, co mieści się w kategoriach sprostowania orzeczenia. W pierwszym rzędzie należało jednak co do tego żądania poddać rozważeniu, czy zamieszczanie numerów KRS i PESEL stron postępowania w postanowieniu o nadaniu klauzuli wykonalności powinno mieć miejsce również odnośnie orzeczeń, które zostały wydane przed wejściem w życie nowelizacji przepisów art. 126 i 208¹ k.p.c. ustawą z 10 maja 2013r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2013r., Nr 654), a która obowiązuje od 7 lipca 2013r. Zgodnie z art. 2 powyższej ustawy do postępowań wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe. Celem dostosowania do powyższych przepisów k.p.c., co stwierdza sam skarżący, Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 5 kwietnia 2012r. w sprawie określenia brzmienia klauzuli wykonalności (Dz. U. z 2012r., poz. 443), Rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z 18 lipca 2013r., zmieniającym powyższe Rozporządzenie (Dz. U. z 2013r., Nr 859), wprowadzono obowiązek oznaczania numerów KRS i PESEL w treści klauzuli wykonalności. Przepisy tego ostatniego z rozporządzeń nie zawierają wprowadzenia przepisów regulujących stan dotychczasowy czy odnoszących się do toczących się postępowań. Oczywistym jednak jest, że interpretacja sposobu stosowania tych przepisów w czasie nie może być oderwana od sposobu stosowania innych przepisów (k.p.c.), stanowiących dodatkowo regulacje prawne wyższego rzędu. Gdy zatem powołany wyżej art. 2 ustawy z 10 maja 2013r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego, stanowi o stosowaniu do postępowań wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy przepisów dotychczasowych, to oczywistym jest, że przepisy te miały zastosowanie również do postępowań prawomocnie zakończonych. Takim zaś postępowaniem była sprawa VI Nc 366/04, w której zapadł będący przedmiotem wniosku o nadanie klauzuli wykonalności nakaz zapłaty z 5 kwietnia 2004r., a w czasie jej toku brak było wskazywanego wyżej obowiązku oznaczania numerów KRS i PESEL stron. Zauważyć przy tym należy, że przepisy wyżej wskazanej nowelizacji k.p.c. przewidują określenie numerów KRS i PESEL stron już na etapie postępowania rozpoznawczego. Trudno zatem przyjąć, aby w sytuacji gdy obowiązek oznaczenia tych numerów nie dotyczył postępowania rozpoznawczego, jego powstanie miało miejsce dopiero w postępowaniu klauzulowym, które jest jedynie następstwem i postępowaniem wykonawczym wobec postępowania rozpoznawczego. Stąd też, gdy postępowanie rozpoznawcze, w którym zapadł tytuł wykonawczy objęty postępowaniem klauzulowym, toczyło się, jak i gdy zostało zakończone, w stanie prawnym, który nie przewidywał obowiązku oznaczania numerów KRS i PESEL stron postępowania, to brak jest podstaw do przyjęcia takiego obowiązku w postępowaniu klauzulowym, z tej przyczyny, jak uważa skarżący, że wszczęte ono zostało w nowym stanie prawnym, tj. po wyżej wskazywanej nowelizacji k.p.c. i Rozporządzenia wykonawczego. Dlatego też rozstrzygnięcie Sądu pierwszej instancji w tej kwestii należało uznać za prawidłowe, mimo wadliwości uzasadnienia. Odnośnie dalej idącego żądania wierzyciela zawartego we wniosku z 8 listopada 2013r., stanowisko Sądu pierwszej instancji jest o tyle prawidłowe, o ile uznał on, że do uwzględnienia wniosku w tym zakresie właściwy byłby tryb uzupełnienia orzeczenia. W myśl bowiem art. 351 § 1 k.p.c. strona może w ciągu dwóch tygodni od ogłoszenia wyroku, a gdy doręczenie wyroku następuje z urzędu - od jego doręczenia, zgłosić wniosek o uzupełnienie wyroku, jeżeli sąd nie orzekł o całości żądania, o natychmiastowej wykonalności albo nie zamieścił w wyroku dodatkowego orzeczenia, które według przepisów ustawy powinien był zamieścić z urzędu. W § 1 ust. 3 powoływanego wyżej Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 5 kwietnia 2012r. przewidziany jest obowiązek zamieszczania przez Sąd z urzędu objętego wnioskiem skarżącego zaznaczenia czy orzeczenie podlega wykonaniu jako prawomocne, czy jako natychmiast wykonalne. Gdy zaś taka treść w postanowieniu o nadaniu klauzuli wykonalności

nie została zamieszczona, to orzeczenie Sądu podlega nie sprostowaniu, jak błędnie uważa skarżący, a uzupełnieniu. Nie przekonuje zaś argument zażalenia, że powyższa treść orzeczenia nie stanowi rozstrzygnięcia merytorycznego, gdy jej zamieszczenie nie stanowi w żadnym razie sprostowania orzeczenia, a w istocie wprowadzenie dodatkowej, dotychczas nie istniejącej, nowej treści postanowienia. Gdy zaś w tym przedmiocie wierzyciel wadliwie złożył wniosek o sprostowanie orzeczenia, do którego z wyżej wskazanych względów nie było podstaw, to podlegał on oddaleniu, a nie znajdowało usprawiedliwienia traktowanie tego wniosku, złożonego przez profesjonalnego pełnomocnika, przez Sąd pierwszej instancji, jako wniosku o uzupełnienie orzeczenia (co zresztą było wbrew woli, stojącego na innym stanowisku, skarżącego, czemu dał wyraz w zażaleniu). Kwestią wtórną, w takim stanie sprawy, jest natomiast złożenie przez wierzyciela pisma z 8 listopada 2013 r., po upływie terminu (co rzeczywiście miało miejsce) do wniesienia wniosku o uzupełnienie orzeczenia, a na marginesie należy zauważyć, że wydanie przez Sąd pierwszej instancji orzeczenia oddalającego wniosek, zamiast jego odrzucenia i tak nie pogarszałoby sytuacji skarżącego.

Z powyższych przyczyn, gdy zarzuty zażalenia skutecznie nie podważyły zaskarżonego postanowienia, zażalenie to, jako nieuzasadnione, podlegało oddaleniu.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 w zw. z art. 397 § 2 zdanie pierwsze i art. 13 § 2 k.p.c., orzekł jak w postanowieniu.